

Mijn verloren dochter

**MIJN
VERLOREN
DOCHTER**

Rouw om mijn springlevende oogappel

Geertje Paaij

Copyright © 2025 Geertje Paaij
www.geertjepaij.nl

Omslag:
Pexels via Pixabay

Omslag en binnenwerk: Bert Holtkamp
Foto auteur: Ron Bruining

Uitgegeven via: De Nieuwe Bestseller
www.denieuwebestseller.nl
Print: Printforce, Culemborg

ISBN 978 94 037 7837 2 / NUR 402

In dankbare herinnering aan Jan en Engelen

Familie: waar het leven begint en de liefde nooit eindigt.

- Richard Bach -

Inhoud

Proloog	11
Deel 1 Het verlaten nest	13
Meisjes van veertien	15
Slaappillen	18
Twee vuren	21
De weegschaal slaat door	24
Daten	27
Kleine kinderen worden groot	29
Ambulancerit	31
De mythe van een blowtje	33
Nog geen strafblad	36
Coachingsgesprekken	38
Beterschap beloofd	42
Diploma op zak	45
Gouden huisregels	47
Tot tien tellen	50
Adres bekend	52
All you need is love	55
Geslaagd	59
Hardleers	62
Openlijke geweldpleging	65
Stuivertje wisselen	68
Blik op oneindig	72
Als de kat van huis is...	76
Ultimatum	81
Climax	85
Stille getuigen	89
Moment suprême	91
Achter slot en grendel	95
Verdwenen	99

Woodstock	101
Voor galg en rad	106
Voetstappen van de liefde	111
Een aardigheidje	113
Op de vlucht	115
IJskonijn	118
Bepaald geen feestje	122
Dinsdagavond	124
Een vet coole gast	126
Een nieuwe start	129
Deel 2 Verlies	131
Kroonjaar	133
Mijnenveld	137
Anticlimax	143
Gast op het verkeerde feest	147
Basta!	151
Ontnuchtering	155
Open en bloot	157
Triomf	161
De uitknop	164
Catch 22	166
Oorlogsmisdadiger	168
Zoete herinneringen	171
In trance	173
Een feestje bouwen	175
Moordscenario's	178
De glimlach van een kind	181
Met de rem erop	183
Zusterliefde	186
De goede oude tijd	189
Familieverleden	191
God is liefde	193
Klavertje vier	197

Mijn toevluchtsoord	199
Crisis	202
Breekpunt	205
Mijn innerlijke raadgevers	207
Moeder op afstand	209
Epiloog	213
Nawoord	214

Proloog

Een regen van steentjes klettert tegen het slaapkamerraam. Nog even en de eerste glassplinters belanden op mijn bed. Ik gris mijn mobiel van het nachtkastje en kruip op handen en voeten over de grond naar de overloop. Plotsklaps is het stil. Opgelucht haal ik adem en kom overeind. Ik trek mijn ochtendjas aan en veeg mijn klamme handen aan de rulle stof af. Zal ik me naar buiten wagen? Nog voordat ik een besluit neem, hoor ik een oorverdovend gerinkel. Ik zak in elkaar, het bloed gonst in mijn oren. Het is vast de paniek die een loopje met me neemt. Dit kan toch niet waar zijn?

De neerdalende stilte doet onwerkelijk aan. Het enige geluid is de krakende traptreden onder mijn voeten totdat ik in iets scherps trap. Een vlammeende pijn doet me naar beneden tuimelen. Uit mijn ene voet steekt een glasscherf. Als ik mijn hoofd omdraai, kijk ik in het gapend gat van de voordeur. De tuin is bezaaid met diamantjes. Voorzichtig trek ik het puntige glas uit mijn voet. Ik probeer de pijn weg te denken en graai in de schappen Zoete Herinneringen. Ik focus me op het blij gezichtje van Brigit, mijn oudste dochter. Ze verrast me met een kop thee en een boterham met kaas omdat ik “zo hard werk”. Met haar elf jaar spreidt ze een zorgzaamheid tentoon die mijn moederhart week maakt.

Het kan toch niet zo zijn dat ze in zeven jaar tijd is veranderd in één brok haat?

Ze zal vast wel ooit tot inkeer komen. Ik moet eerst mijn voet zien te verbinden en dan maar de schade inspecteren. Tenslotte is het niet de eerste keer dat mijn huis verandert in een slagveld.

DEEL 1

Het verlaten nest

Meisjes van veertien

Mijn eettafel ligt vol met plastic bekertjes, flessen frisdrank, zakken chips en pinda's. Iris, mijn dochter van veertien, protesteert fel.

'Het slaat helemaal nergens op dat ik geen krat bier en wat flesjes Breezer mag hebben. Er zit maar vijf procent alcohol in. En hapjes maken hoef je niet te doen. Daar gooien ze toch alleen maar mee.'

Ik doe er het zwijgen toe. Als ik niet oppas, heb ik zo een hok met herrie.

'Zoals ik met je heb afgesproken, ga ik nu naar je tante. Ik ben rond negen uur weer thuis. En denk eraan: geen puinhoop.'

'Jaha, mam,' zegt Iris verveeld.

Met gemengde gevoelens fiets ik naar mijn oude oppas.

'Gefeliciteerd met de verjaardag van Iris,' zegt Toos. 'Hoeveel meiden en jongens komen er zo dadelijk?'

'Een stuk of twintig en dat vind ik eigenlijk al te veel. Het is een mega discussie geweest met Iris en we hebben het poldermodel eer aangedaan,' zeg ik.

'Ja, Iris is niet op haar mondje gevallen. Daar had ik mijn handen aan vol. Red je het wel? Je ziet er moe uit.'

Ik hoor zelden zoveel medeleven. Prompt veranderen mijn ogen in ondergelopen keldervertrekken.

'Meid toch. Zijn ze zo lastig? Brigit valt toch wel mee?'

Toos zet een dampende beker koffie neer en geeft me een tissue. 'Hier, snuit eerst eens je neus.'

Ik bek en dat het constante gekibbel van mijn dochters me opbreekt. Brigit die het vertikt om op het verjaardagsfeestje van haar zus te zijn. Ze is verdwenen naar haar vader, Koen.

Een jaar na onze scheiding geeft hij een groot feest omdat hij Abraham heeft gezien. Terwijl ik praat, sijpelt de moedeloosheid door mijn poriën. Ik bijt op mijn trillende lip.

‘Niets helpt. Of ik nu streng of begripvol ben. Ik hou van ze, maar tot hoever moet ik gaan?’

Jacques bromt dat puberende jongens ook een verschrikking kunnen zijn en hij als voetbaltrainer regelmatig moege-streden ouders spreekt.

‘Moet ik anders eens een keertje met Iris praten?’

Ik weer zijn aanbod af. ‘Als ze doorkrijgt dat jij niet zomaar langskomt, dan smeert ze hem, Jacques. Of ze sluit zich op in haar kamer. Dat soort streken flikt ze wel vaker.’

Toos en Jacques kennen mijn dochters al dertien jaar. Mijn advertentie voor een oppasoma had niet beter kunnen uitpakken.

Het opgejaagde gevoel waarmee ik naar binnen kwam, trekt weg. Ik moet gewoon door deze puberteitsfase heen.

Gesterkt fiets ik rond negen uur naar huis. In de steeg hoor ik hoge meisjesstemmen lachen en gillen en vang ik muziekflarden op. Met een ruk gooi ik de poort open en zie een grote horde jongens en meisjes. Niemand stelt zich voor en ik been naar binnen. Ook daar krioelt het van de jongeren. Mijn laminaatvloer is kleverig en ik zie overal voetstappen. Iris staat gebukt over de cd-speler. Pijlsnel draai ik het volume terug.

‘Plezier maken met je vrienden is prima, maar wel alles in het normale,’ bijt ik haar toe. ‘Ik ga naar boven. Als jullie de tent afbreken, is het feestje snel afgelopen, begrijp je me?’

Ik verdwijn naar de computerkamer. Ik ben nog maar net online of ik vlieg alweer naar beneden. De herrie is oorverdovend. Op mijn bank hangt een half verdoofde vriendin van Iris, geflankeerd door slungelige puistenkoppen. Hun handen omvatten allebei een borst. In de achtertuin zijn de tuinstoelen omver gegooid. Mijn tuinkussens zijn ondergespoten met slag-

room. Op de sierbestrating liggen kapotgesmeten bierflesjes. Ik tril van woede en frustratie.

‘Jullie kunnen allemaal vertrekken. Als jullie dit feestvieren noemen, dan doe je dat maar op straat!’ schreeuw ik.

Een voor een druipen ze af. Eén jongen zet mijn tuinstoelen weer overeind en vraagt beleefd of hij nog iets kan doen. Iris loopt met twee achtergebleven vriendinnen doelloos rond. Het zijn haar logeetjes.

‘Moeten we helpen?’ vraagt Iris.

‘Nee, gaan jullie maar naar boven. Ik wil geen herrie meer horen.’

Ik veeg de sierbestrating aan en gooi glasresten in de vuilcontainer. Doodmoe strompel ik naar mijn slaapkamer. Boven mijn hoofd hoor ik Iris en haar vriendinnen op de zolderkamer praten en lachen. Met mijn laatste krachten loop ik er naartoe.

‘Nu nog een keer en ik stuur jullie allebei naar huis!’ krijs ik. Ze kijken mij bedremmeld aan.

‘Welterusten.’

Het blijft stil.

‘Hoe was het feestje van Iris?’ vraagt Brigit de volgende dag. ‘Zeker een zootje met al die aso vrienden en vriendinnen?’

Ik zeg haar dat Iris aan één moeder genoeg heeft.

Ze reageert dat ze er toch wel achterkomt. Om haar mondhoek speelt een lachje. ‘Het feest van pap was leuk,’ zegt ze. ‘Hij had een karaokeset gehoord en iedereen deed mee.’

Slaappillen

Op een middag komt Brigit thuis met de mededeling dat haar gloednieuwe fiets is gestolen.

‘Mij maakt het niks uit,’ zegt ze onverschillig. ‘Hij is toch verzekerd en ik had hem op slot staan.’

Ik onderdruk mijn ergernis en houd haar voor dat ik haar al zo vaak heb gezegd dat ze haar fiets niet bij “Parkhof” moet stallen, een jongerencentrum in Alkmaar waar veel undergroundmuziek wordt gespeeld.

De fietsverzekering betaalt prompt uit, maar Brigit heeft geen zin om een nieuwe fiets uit te zoeken. ‘Ik ga met de trein naar school. Ze controleren niet en anders verzin ik een smoes.’

Ik merk dat de adrenaline door mijn lijf giert. ‘Zwart rijden is asociaal. Laat ik het niet merken. Je gaat mee om die fiets uit te zoeken, over en uit. Zo niet, dan zoek ik een fiets voor mijzelf uit en kan jij op mijn oude fiets rijden.’

Brigit trekt haar schouders op, duwt me opzij en verdwijnt naar boven. Mijn bloed kolkt door mijn aderen. Dan maar niet mee. De fietswinkel is vlakbij en al snel is de koop gesloten.

‘Ik vind het niet eerlijk,’ verwijt Brigit mij even later. ‘Nu krijg ik jouw oude fiets. Lekker dan.’

Ik heb amper puf voor een discussie.

Brigit draait weer eens keiharde hardcore muziek op haar kamer en ik hoor Iris krijsen dat ze moet ophouden.

‘Kan het wat minder met die muziek van je? Je zal toch ook rekening met de burens moeten houden,’ zeg ik.

Brigit ligt languit op bed en rookt een sjekkie. Overal slingeren kleren en Donald Ducks. Haar bureau ligt bezaaid met schriften, pennen en mijn ogen glijden over aangekoekte etensresten.

‘Wat maakt dat nou uit? Iris en jij zijn net twee stresskippen. Ik vind het hier een kuthuis. Dom wijf.’

‘Ik pik dat soort taal niet van je. Je moet je houden aan de huisregels. En ik laat me niet uitschelden.’

Brigit haalt haar schouders op en kijkt me stoïcijns aan.

Voordat ik verder kan gaan, staat Iris in de deuropening. ‘Je moet met je poten van mijn kleren afblijven. Nu ben ik weer een topje kwijt. En jij doet er ook helemaal niks aan, mam.’ Ze stampvoet van kwaadheid en loopt op Brigit af, die gilt en wegduikt.

‘Blijf van me af!’

Hun gevecht onttaardt in een kluwen van graaiende handen en harentrekkerij.

Ik haal ze uit elkaar. ‘Nu stoppen. Jullie blijven vanavond allebei thuis.’

‘Je bent gewoon een dombo,’ snauwt Iris.

Voordat ik erop bedacht ben, verdwijnt ze naar haar kamer.

Ik heb geen energie meer. Waarom kwetsen ze mij zo? Ben ik zo’n slechte moeder?

Uren lig ik weer wakker. Ik maak me zorgen dat ze ooit als drop-outs eindigen.

De volgende dag maak ik een afspraak bij de huisarts en lucht mijn hart over mijn dochters.

‘Ik wil een doorverwijzing naar de jeugdpsychiatrie. Ik denk dat er iets aan de hand is, maar weet niet goed wat, behalve dat hun gedrag niet normaal is.’

Mijn huisarts kijkt me onaangedaan aan. Volgens hem zitten ze in de puberteit en zijn perfect opgeruimde slaapkamers een illusie. Dat ze elkaar soms de tent uitvechten, is doodnormaal.

‘Ze testen je uit om erachter te komen waar jouw grenzen liggen,’ zegt hij. ‘Wees consequent. Ik zal je slaappillen voorschrijven, dan kom je een beetje tot rust.’

Ik kan wel janken. Alsof ik alles maar tolereer.

Hij staart naar zijn monitor, tikt het recept uit en overhandigt mij het printje. Ik mag zelf uitvogelen waarom mijn dochters zo veranderen.

Op het politiebureau vertel ik Johan dat ik slaappillen heb gekregen. Hij is sinds een paar maanden mijn nieuwe baas. Als projectassistente schrijf ik nieuwsbrieven over de herziene politieopleidingen en houd de administratie bij.

Johan begrijpt dat ik 's morgens bewust heel vroeg begin zodat ik in de vroege namiddag thuis ben. Dan kan ik immers in de gaten houden dat de dames niet constant chatten of na schooltijd overal uithangen in plaats van thuis in hun studieboeken te duiken. Hij vertelt over zijn dochter die als puber ook zijn vrouw tot wanhoop dreef. Nu is zij Hoofd Personeelszaken, getrouwd en heeft net een huis gekocht.

Ik prent me in dat er heus betere tijden zullen aanbreken.

Dat het jaren zal duren voordat de puzzelstukjes over Iris op hun plek vallen, daar heb ik nog geen flauw benul van. Evenmin dat haar zus mij al eerder tot aan het randje van de afgrond weet te brengen.

Twee vuren

‘Ik wil dat jij in het weekend thuis bent als de meiden bij mij zijn,’ zegt Koen. ‘Laatst schold Iris me weer uit voor klootzak toen ik zei dat ze op zondagavond thuis moest blijven. Als jij er niet bent, wordt het lastig om één lijn te trekken.’

‘Je kunt altijd naar mijn o6 bellen, als er echt iets ernstigs aan de hand is. Maar gedoe met Iris moet je zelf zien op te lossen. Ik bel jou toch ook niet om de haverklap als er iets is?’

Als ik ophang, denk ik aan het laatste akkefietje met Iris die regelmatig ziek is. Ze klaagt herhaaldelijk over hoofdpijn en is vaak moe. Ik ben bang dat ze een leerachterstand gaat oplopen.

Ik maak een afspraak bij de huisarts. ‘Kom je bed uit, straks kom je nog te laat,’ por ik haar op.

‘Ik heb geen zin,’ zegt Iris. ‘Ga zelf maar. Ik blijf vandaag thuis.’

Met een ruk trek ik het dekbed van haar af. ‘Moet ik je er soms uitsleuren? Je gaat en daarmee basta! En daarna meteen door naar school.’

Even later loop ik naar de badkamer om hairspray te pakken. Maar Iris heeft de deur op slot gedraaid.

Als ik ’s avonds informeer, moppert ze. ‘Hij is gewoon dom. Mam, hij luistert niet eens. Het enige wat hij zegt, is dat ik goed moet eten en dan stuurt hij me weg met die stomme staalpillen omdat ik bloedarmoede heb.’

‘Hoe vaak heb ik niet gezegd dat je je bord moet leeg eten? De snackbar vult wel je maag, maar gezond is het niet. Ik ga je korten op je zakgeld totdat je gewoon eet wat de pot schaft. En cola of andere frisdrank haal ik niet langer. Kraanwater is uitstekend tegen de dorst.’

‘Belachelijk!’ stuift Iris op. ‘Alsof jij zo goed kunt koken. Dan eet ik wel vaker bij een vriendin.’

Voordat ik kan reageren, loopt ze voor mij langs de trap op. Even later hoor ik hoe haar slaapkamerdeur met een knal in het slot valt.

Op een maandagmiddag haal ik wat rekeningen van de deurmat.

Ik staar stomverbijsterd naar een torenhoge telefoonrekening. Mijn ogen schieten over de specificatie en ik zie heel veel gebelde mobiele nummers. Ik ben des duivels op Iris, die constant mijn vaste telefoon weggrist en beweert amper te bellen naar mobiele nummers. Ik heb al geïnformeerd of hierop geen blokkade gezet kan worden, maar dat is niet mogelijk.

Mijn dochters zijn nog bij hun vader en ik ga eerst maar de slaapkamers stofzuigen. Even later hoor ik de deuren slaan en het geluid van de tv dringt tot me door. De voetstappen van Iris naderen. 'Hoi mam.'

Ik confronteer haar met de hoge telefoonrekening.

'Ik bel maar heel kort hoor,' zegt ze. 'En soms zijn het belangrijke telefoontjes, mam.'

'Je hebt een beltegoedkaart. Dan moet je die maar niet opmaken.' Als een dienstmededeling meld ik dat ik het bedrag van haar spaarrekening afhaal en de vaste telefoon voortaan meeneem naar mijn werk.

'Waar slaat dat nou op,' vaart Iris uit. 'Als er iets is, kan ik je niet eens bellen op je werk.'

Tijdens het eten blijft Iris chagrijnig. Als ik vraag hoe het weekend bij Koen was, reageert ze alsof duizenden bijen haar lekgestoken hebben.

'Ik heb elke keer ruzie en krijg overal de schuld van,' makt ze. Ze vertelt dat ze haar jas had uitgeleend aan een vriendin. In de jaszak zat haar fietssleutel.

'Ik moest eerst mijn jas ophalen bij Marloes,' zegt Iris met een strijdlustige blik. 'Daarom was ik een uur te laat, maar papa geloofde me niet en wilde me eerst niet naar binnen la-